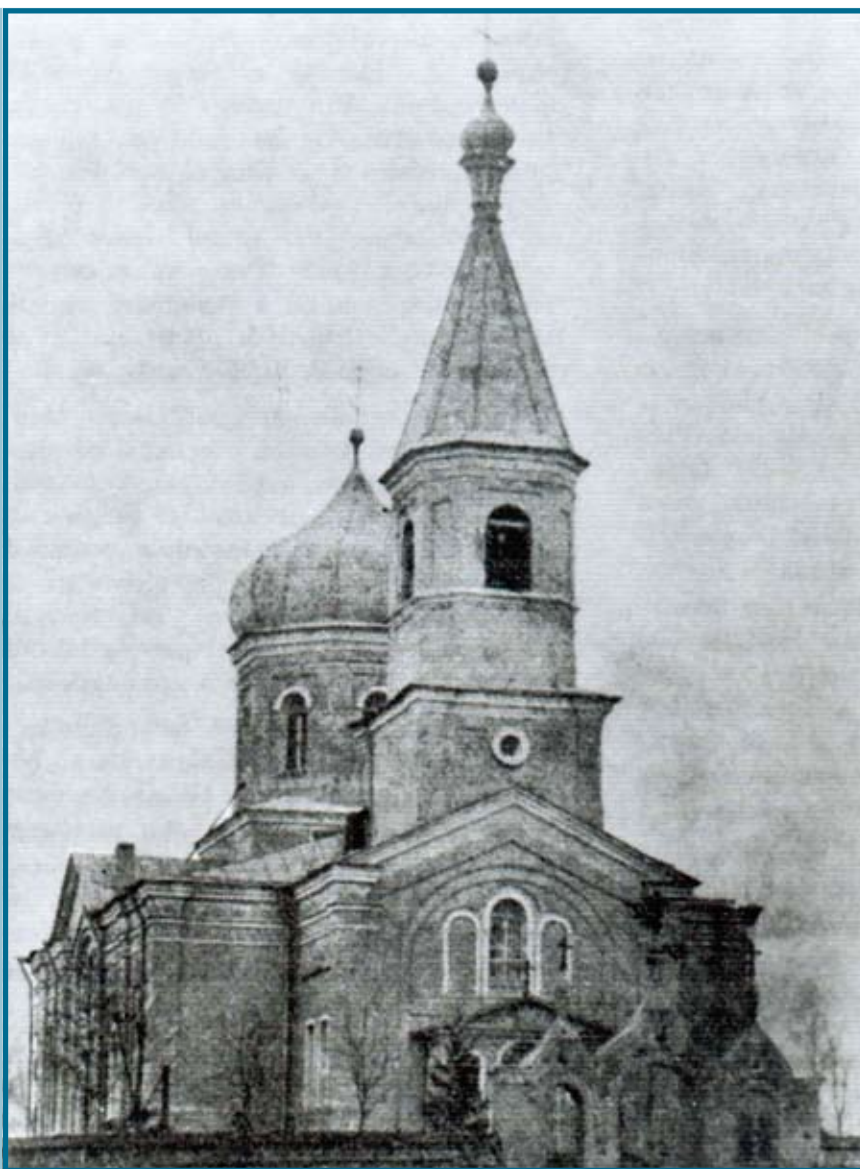

3 / 2009

INKERILÄISTEN VIESTI

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Pääkirjoitus: Suomeen siirtyneiden inkerinsuomalaisten ongelmat	s.	3
Inkerikot, vatjalaiset ja Aleksanteri Nevski	s.	4–5
Ella Lempaalaista	s.	6
Matkan varrelta	s.	7–9
FST:n Inkerinmaa-ohjelmasarja	s.	9–10
Hieno sulautumisprosessin kuvaus	s.	11
Tapahtumakalenteri	s.	12–15

Numero 4/2009 ilmestyy viikolla 22. Aineisto toimitukselle 27.4. mennessä.
Numero 5–6/2009 ilmestyy viikolla 36. Aineisto toimitukselle 3.8. mennessä.

Kannen kuva :

**V.1883 rakennettu Pyhän Nikolauksen kirkko. Soikkola, Länsi-Inkeri.
Kuva: Inkeriläisten viesti 3/1978. Katso juttu s. 4–5.**

INKERILÄISTEN VIESTI

TOIMISTO

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset,
jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo,
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki.

Huom! Numero vaihtunut.

Puh. 045 2612 342
ti klo 18.30–20, Annikki Kelo.
Sampo 800012-306364.
Nordea 101030-1085026.

ILMOITUKSET /€

1/1 sivu 250 €, ½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €

Kuolinilmoitukset 17 €

Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

TILAUSHINTA 2009

30 € kotimaahan ja Ruotsiin
muualle 36 €/v (360 kr/v)

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA

(Hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, SE-438 35 Landvetter.
Puh 031-916 602, v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9

SIVISTYSSÄÄTIÖ

Hallituksen pj Toivo Iho
Bredantie 6 D 18, 02700 Kauniainen
puh. 050 505 2335
OP 578038-20031499

TOIMITUS

Päätoimittaja Toivo Iho
Toimitussihteeri Katri Einamo
Toimituksen osoite
Nummitie 30 A, 02730 Espoo,
puh. 040 740 0408 (ark. klo 9.00–17.00)
Internet <http://www.inkeriliitto.fi>
(Avataan myöhemmin ilmoitettavana
ajankohtana)
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi

Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kuudesti vuodessa.
Aineisto palautetaan vain erikseen
pyydettyäessä.

Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.

PÄÄKIRJOITUS

Suomeen siirtyneiden inkerinsuomalaisten ongelmat

Toivo Iho

Kolmella Suomeen siirtyneiden inkerinsuomalaisten joukolla: vv 1917–23 paenneilla, sota-aikana tänne jääneillä ja 1990-luvun paluumuuttajilla on kullakin ollut omat erityisongelmansa. En nyt tarkoita tavanomaisia pakolaisten ongelmia: koti-ikävä, taloudellista ahdinkoa, jonkinasteista syrjintää; nehan ovat aina ja kaikkialla jokseenkin samat.

Ensimmäisen ryhmän, vallankumouksen jälkeen paenneiden perusongelma oli: palata vai jäädä? Tarton rauhansopimuksessa oli Suomeen paenneille luvattu esteetön paluu, ja tuhannet myös palasivat. Toinen motiivi mahdolliselle palulle oli toive: entä jos neuvostovalta romahtaisi pian? Monet pitivät tämän vuoksi yllä paluutoiveita aina jonnekin 1920-luvun lopulle asti; vasta sitten he alkoivat suhtautua Suomeen pysyvänä kotimaanaan ja rakentaa perheelleen tulevaisuuden edellytyksiä tänne.

Itsenäistyneessä Suomessa ei sen ensi vuosikymmeninä ollut mitenkään rapiat oltavat. Maa oli köyhä; mistään nykyisen tasoisesta sosiaaliturvasta ei ollut puhuttakaan, ja etenkin jos pakolainen oli heikosti koulutettu, työnsaanti oli vaikeaa. Siitä huolimatta uskaltaa näin jälki- viisaudella väittää, että jääminen useimmissa tapauksissa olisi ollut paluuta viisaampaa. Kaikista lupauksista huolimatta neuvostojärjestelmä leimasi kielteisesti ulkomaille paenneen, olivat tämän motiivit sitten mitkä tahansa.

Sodan jälkeen, vuosien 1944 ja 1945 vaihteessa **Zdanov** ja **Kosygin** antoivat ripeällä toiminnallaan neuvostojohdolle ilonaihetta: kuuden viikon aikana rahdattiin 50 000 inkerinsuomalaista Venäjälle, missä he eivät suinkaan päätyneet valheellisista lupauksista huolimatta Inkeriin, vaan laajan Venäjän alueelle ripoteltuina lähinnä sikäläisten kolhoosien aputyövoimaksi. Niitä, jotka olivat saaneet oikeata informaatiota ja tiesivät, että paluu ei ollut pakollista, oli n. 8 000 henkeä. Heidän erityisongelmansa oli: miten salaan taustani, ettei valvontakomissio ryhdy toimiin minun palauttamisekseni Neuvostoliittoon. Pelko ei suin-

kaan ollut aiheetonta. Niin kauan kuin valvontakomissio oli maassa, se yritti vaikuttaa täällä oleviin inkerinsuomalaisiin. Silloin, kun komission valta oli suurimmillaan, jopa aiemmin Suomeen tulleet inkerinsuomalaiset pelkäsivät palautusta ja valmistelivat pakoa Ruotsiin.

Valvontakomission lähdettyä ja **Stalinin** kuoltua pelot vähitellen hälvenivät. Myös Suomen kansainvälisen aseman vähittäinen vahvistuminen vaikutti samaan suuntaan.

Entä vuonna 1990 ja sen jälkeen Suomeen paluumuuttajan statuksella tulleet inkerinsuomalaiset? Mikä on tämän, nyt jo kymmenientuhansien suuruisen joukon erityinen ongelma?

Ensin: tämä joukko on siinä suhteessa paremmassa asemassa kuin aiemmin Suomeen tulleet, että se voi monin eri tavoin pitää yhteyttä entiselle kotiseudulleen, voi myös jopa vieraillla siellä.

Tätä asiaa pohtiessa on mielekästä jakaa paluumuuttajien joukko kahteen osaan: niihin, jotka saapuessaan osasivat vähintään tyydyttävästi suomenkieltä, ja niihin jotka osasivat ja halusivat käyttää vain venäjänkieltä. Suomenkieltä hallitsevilla ei juurikaan erityisongelmia ole: he vain pyrkivät samantyyppiseen varsin nopeaan sopeutumiseen ja sulautumiseen kuin aiemmin tänne tulleet inkerinsuomalaiset.

Ne taas, jotka käyttävät yksinomaan venäjänkieltä; heidän erityinen ongelmansa on juuri siinä. Suomessa toki saa puhua ja kirjoittaa mitä kieltä haluaa; sodan aikanaahan venäjän käyttämisestä saattoi koitua vaikeuksia. Ongelmat alkavat koulussa. Joillakin paikkakunnilla on johonkin mittaan järjestetty venäjänkielistä alkeisopetusta, mutta tämän jatkuvuus ei ole mitenkään kiveen hakattu asia. EU-normisto takaa jotain, mutta sen yli menevän opetuksen järjestäminen on pitkälti resurssikysymys.

Ja jos ongelmat alkavat koulussa, ne jatkuvat työpaikoilla. Ilman tyydyttävää, alan sanaston osalta jopa moitteetonta suomen taitoa ei suomalaisilla työmailla oikein tule juttuun.

Sinänsä uuden kielivähemmistön syntyminen ei ole huomautettavaa: miksi suhtautuisimme tähän vähemmistöön kielteisesti? Jos venäjänkielinen vähemmistömmä kuitenkin pyrkii siihen, että venäjälle kielenä annettaisiin samankaltaiset oikeudet kuin ruotsinkielelle Suomessa, tämä pyrkimys osoittaa huonoa historian tuntemusta, ja sitä jatkuvasti yrittävät joutuvat tuntemaan lyövänsä päätänsä seinään. ①

Inkerikot, vatjalaiset ja Aleksanteri Nevski

Aira Kuronen

Joulun välipäivinä 2008 julkaistiin uutinen Venäjältä: kaikkien aikojen suurimmaksi venäläiseksi on äänestetty keskiaikainen Novgorodin suuriruhtinas **Aleksanteri Nevski**. Äänestyksen järjesti valtiollinen TV-kanava Rossiija. Uutinen on kiinnostava myös inkeriläisten kannalta.

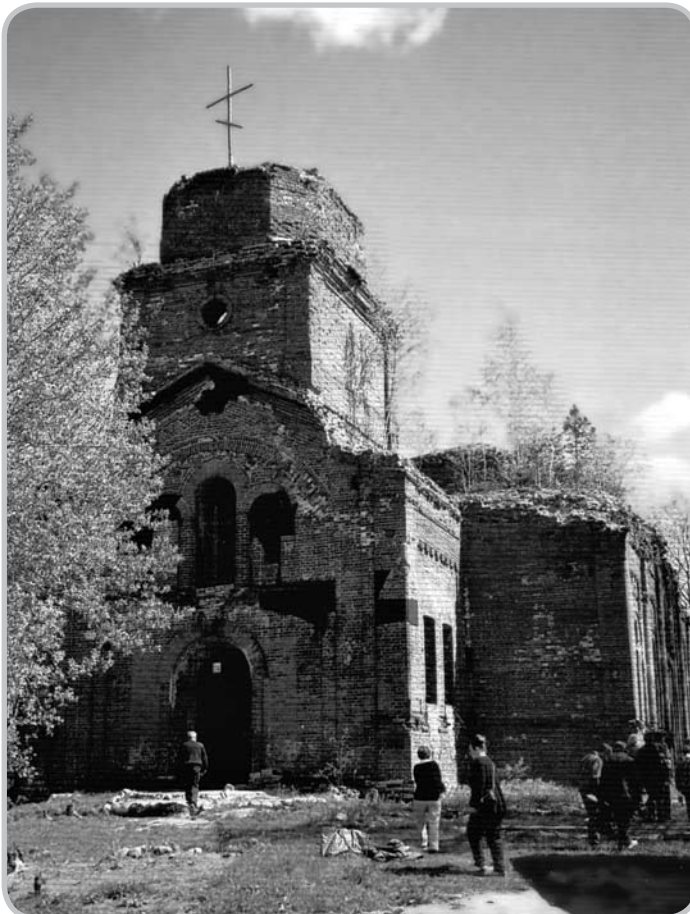
Kirjoittaessaan inkerikkojen varhaishistoriasta **Heikki Kirkinen** tähdentää, että lännen ja idän välinen kilpailu Karjalan ja Inkerin omistuksesta sekä asukkaiden sieluista voimistui 1220-luvulla, ja

Inkerin osalta valtataistelut huipentuivat ratkaisuun parissakymmenessä vuodessa. Länsi oli aktiivinen puoli, mutta itä saavutti torjuntavoiton. Juuri tämän voiton saavuttamiseen eräs Inkerinmaan alkupe räisasukas antoi merkittävän panoksen.

Inkerinmaan alkuperäisasukkaat, inkerikot ja vatjalaiset, olivat joutuneet taloudellisiin ja kulttuurisiin kosketuksiin Novgorodin kanssa. Sen seurauksena myös ortodoksista kristinuskoa alkoi levitä inkeriläisten keskuuteen viimeis-

tään 1200-luvun alkupuolella, mahdollisesti jo aikaisemminkin. Lännessä Rooman papiin kehotuksesta ja hänen suojeluksessaan **Tuomas**-piispa tehosti roomalaiskatolista lähetystyötä ja Ruotsin vaikutusvaltaa Hämeessä. Pyrkimys oli edelleen itään päin, vuosikymmenien kuluessa käytiin Hämeessä ja Nevan-Laatokan seudulla useita taisteluja, joihin inkeriläiset ja karjalaiset osallistuivat apujoukkoina novgorodilaisten puolella.

Suomesta käsin piispa Tuomas toteutti Inkerinmaalle suunnatun ristiretken keskikesällä

Soikkolan kirkko v. 2007. Kirkko hajotettiin 1930-luvulla. Kuva: Aira Kuronen.

*Agrippina Ivanova Soikkolan Metsäkylästä kirkkomatkalla Oboljessa v. 1990.
Kuva: Aira Kuronen.*

1240. Tuomaan Nevan retkestä on kuvauksia Novgorodin kronikoissa. Inkerejoen suulle purjehti piispan johdolla suuri sotalaivasto mukanaan ruotsalaisia, norjalaisia, suomalaisia ja hämäläisiä sotilaita. Sofian kirkon kronikan mukaan tiedetään Inkerinmaan vanhimman, inkერიikko **Filip Pelkaisen** (Pelgusij), vieneen apuun tulossa olevalle ruhtinas Aleksanterille sanoman vihollisen tulosta ja tärkeitä tietoja vihollislaivaston suuruudesta. Arvostettu luottamusmieheksi oli saanut tehtäväkseen vartioida rannikkoa. Vaikka Pelkainen ”eli pakanallisen sukunsa keskellä”, hän oli ottanut vastaan pyhän kasteen, jossa oli annettu nimi Filip. Hän eli kristityn ihmisen tavalla ja paastosi keskiviikkona ja perjantaina. Esivallalle uskollisena Pelkainen nautti suuriruhtinaan suojelua.

Tässä historiallisessa Nevajoen taistelussa siis suuriruhtinas Aleksanterin joukot voittivat roomalaiskatolisten ristiretkeläiset. Novgorodilla ei ollut riittävää laivastoa, joten Pelkoiselta saatuja tieto-

ja hyväksi käyttäen vihollisen annettiin nousta maihin ja varhain aamulla Novgorodin armeija kävi väijyksistä piispa Tuomaan joukkojen kimppuun maalla. Vihollisarmeija lyötiin ja suurin osa laivoista tuhottiin. Voittoisa ruhtinas Aleksanteri sai kunnianimen Nevski (Nevalainen).

Lännen ja idän välisiä uskonsotia käytiin myöhemminkin, mutta nimenomaan suuriruhtinas Aleksanteri Nevskin v. 1240 saavuttaman voiton on katsottu pelastaneen ortodoksisen uskon Venäjällä. Maan säilyminen yhtenäisenä voimistui, ja Inkeri säilyi Novgorodin valtapiirissä. Venäjän kirkon 1000-vuotisjuhlien yhteydessä v. 1988 Aleksanteri Nevski kanonisoitiin pyhäksi. Mielenkiintoista, että vuonna 2008 Venäjän historiallisesta kaikkien aikojen suurimmaksi venäläiseksi kohosi torjuntavoiton päällikkö vuodelta 1240, Suomessahan vastaavan äänestyksen kaikkien aikojen suurimmas- ta suomalaisesta voitti marsalkka **Carl Gustav Emil Mannerheim**, ylipäällikkö 1940-luvulta. ①

Ella Lempaalasta

Toivo Iho

Totta se on, julkiset asiakirjat eivät valehtele. Niiden mukaan kirjailija **Ella Ojala** saavuttaa 80 vuoden iän 27.4.2009. Tuota on vaikea uskoa. Ei, en imartele, vaan mielestäni Ella kuuluu niihin, jotka ovat olemukseltaan vakaita ja pysyviä; ikään kuin ajattomia.

Kun ensi kerran kuulin Ellan esiintyvän, lausuvan runoja, joskus kymmenisen vuotta sitten, ihmettelin hänen poikkeuksellista esiintymisvarmuuttaan. Mistä moinen luontevuus ja varmuus? Ehkä selitys löytyy päiväsankarin elämänvaiheista?

Ella Ojala, o.s. Makara, syntyi Lempaalassa aikana, jolloin Lempaala muun Inkerin tavoin kuului Stalinin johtamaan Neuvostoliittoon. Saksalaisten hyökättyä Inkerin alueelle silloin 14-vuotias Ella oppi nopeasti saksankielen, ja jo aiemmin suomen ohella myös venäjänkielen oppinut tyttö joutui kolmen kielen tulkiksi. Näistä taidoista oli sittemmin, perheen siirryttyä v. 1941 Suomeen, hyötyä; Ella Ojala on työskennellyt venäjänkielen opettajana sekä tulkkina. Ella on jopa kerran toiminnut presidentti **Kekkosen** tulkkina.

Ellan kirjailijanura alkoi v. 1988, jolloin ilmestynyt *Pitkä kotimatka* samoin kuin myöhemmät *Suomi näkyy* ja *Ensimmäinen kevät* ovat muistelmromaaneja. *Pelastunut albumi* taas kertoo inkeriläiskohtaloista säilyneen perhealbumin kuvien perusteella. Lisäksi Ella on julkaissut sananlaskukokoelman. **Marja Ni-**

niluodon arvion mukaan Ellan teoksille antavat oman leimansa valoisa mieli, yksinkertainen huumori ja lämpö.

Entä mistä tulee esiintymisvarmuus? Jokainen, joka on kuunnellut matkaoppaita, on varmaan noteerannut näiden osiaan: tarinat ja myytit selvitetään nopsaan ja kysymyksiin vastataan heti. Se tehtävä ihan varmasti kouluttaa esiintyjää. Ella Ojala on toiminut Tampereen kaupungin matkaoppaana (auktorisoitu opas, huomauttaa Ella) kolmisenkymmentä vuotta.

Kun lehemme onnittelee Ellaa, se ilolla toteaa onnittelevansa lehden nykyisistä avustajista pitkäaikaisinta. Ella aloitti nimimerkillä **Piilon Piika** tämän lehden avustamisen ainakin jo v. 1959, siis avustajanakin hän on viisikymppinen!

Helsingin

26.4.2009

klo 14.00

Karjalatalossa

Liput 5 €

Inkerikuoron

kevätmatinea

Tervetuloa!

Matkan varrelta – Inkerinsuomalaisen muistelmia

Sodanaikainen Inkeri

Reino Jaakkimainen

*Jatkoa Inkeriläisten Viestissä 11/2007
aloitetuille muistelmille.*

Kotimatalla kaalimaasta kuljin entisen kansakouluni ohi. Noin 50 metriä siitä näin hiukan kuivuneen neliöjalan suuruisen kappaleen ruohoa muun rehevän ruohon keskellä. Olin varma että siinä oli maamiina ja utelias näkemään miltä se näyttäisi. Olin juuri nostamassa kuivuneen ruohon pois, kun päähäni pälkähti, etten tiennyt miten miina toimi. Voiko se laueta nostaessani painon pois sen päältä? Parasta antaa sen olla. Vastahakoisesti kävelin pois ja annoin jopa periksi ajatukselle heittää siihen raskas kivi. Siksi, kenties, olen vieläkin elossa.

Venäläisten opiskelijoiden Partasissa kaivaman hyökkäysvaunuesteojan pohjalla lojui useita kivääreitä ja käsikranaatteja. Olin poikaryhmän mukana kun alkoi kinastelu siitä räjähtäisikö kranaatti jos sitä ampuu kiväärillä. Tässähän olisivat kaikki värkät mitä tarvittiin ottamaan asiasta selko. Idea täytyi hylätä, koska kukaan meistä ei ennen ollut ampunut kiväärillä. Se oli hyvä syy, mutta olihan siihen vielä monta muutakin, parempaakin syytä...

Kerran Matti tuli kotiin kranaatti taskussaan. Isä käski hänet viemään sen heti pois. Jos saksalaiset huomaisivat sen, ammuttaisiin koko perheemme venäläisinä partisaaneina.

Uteliaisuutta on usein vaikea vastustaa. Ystävääni Pekkoa ammuttiin suun poikki oikeasta poskesta vasempaan. Uteliaana

hän oli nostanut päänsä pommisuojusta saksalaisten hyökkäyksen aikana. Hänen suunsa sattui olemaan auki niin, ettei luoti lyönyt hampaisiin ja hänen vasen poskensa parani, mutta jäi rumasti pullottamaan ulospäin.

Ennen saksalaisten tuloa kylätiellä oli harvoin mitään roskaa, koska valmiiksi pakattua ruokaa tai savukkeitakaan ei juuri käytetty. Nyt ilmestyi mm. alumiinista savukepakkauspaperia maantielle. Hopeinen kiilto kiinnosti minua. Otin yhden pakkauspaperin, tarkastelin sitä ja päätin, ettei se ollut säästämisen arvoista. Tämä oli minun ensimmäinen kokemukseni ”länsimaisesta” ympäristön saastuttamisesta. (Venäläisten savukkeiden, *paperoshin*, imupuoleisessa päässä oli hiukan paksummasta paperista kierretty putken kappale, joka salli tupakojan polttaa tupakkansa loppuun asti polttamatta huuliaan. Kylänmiehet harvoin polttivat paperosheja, vaan suosivat halvempaa *mahorkkaa*, minkä he usein käärivät sanomalehden kappaleella.)

Karkotus Kokkolaan

Syyskuun puoliväliin mennessä saksalaiset olivat valloittaneet lähikaupungit, Kruasselon (Krasnoje Selo) ja Suaren (Pushkin). Heidän etenemisensä pysähtyi Pulkkalassa, noin 5–6 km meistä pohjoiseen. Kurkela kuului sotavyöhykkeeseen ja saksalaiset päättivät tyhjentää kylän. Kurkelan taloja käytettäisiin rintamasotilaiden lepopaikkoina heidän ollessaan kierrosломalla rintamapalvelukselta. Isällä oli kaukaisia sukulaisia Kokkolan kylässä, noin 17 km meiltä Hatsinaan.

Me muodostimme noin 200 ihmisen sekamelskaisen pitkän letkan valtatiellä käärtäen, vetäen ja työntäen kaikkennäköisiä liikennevälineitä. Isä löysi jostain kääryt, jotka me täytimme omaisuudellamme. Isä ja Jussi vetivät, Matti ja minä työnsimme ja äiti veti narun päässä lehmäämme Vaapukkaa.

Koiramme Tusjka jäi ”vartioimaan” taloa. 60 km pitkän, 4-5 vuotta sitten suorittamansa retken jälkeen, jolloin se omin päin palasi Kaukolan huvila-alueelta läpi tai ohi Leningradin, se ei näyttänyt haluavan jättää kotia. Malchick, millä ei ollut mitään huolia, juoksenteli vapaana meidän ympärillämme edestakaisin. Me olimme melkein perillä kun sattui onnettomuus. Malchick, tottumattomana auto liikenteeseen, juoksi saksalaisen esikunta-auton eteen, sai kovan iskun ja lensi tien vieressä olleeseen ojaan. Koira kuoli sylissäni. Sydämeni särkyi, kun minun täytyi jättää se ojaan. En tiennyt silloin, että tulevaisuus olisi ollut Malchickille hyvin kurjaa ja että tämä - niin kamalaa kuin se olikin - oli kenties sille parasta. Jälkiviisaasti voisi sanoa, että koira olisi pitänyt köyttää kiinni, mutta se ei silloin ollut tapana, vaan koirat juoksentelevat vapaina.

Ennen asettumistamme Kokkolaan kylänvanhin valisti meitä, että meidän piti rekisteröityä saksalaisen komendantin toimistossa Hatsinassa. Jätimme lehmän sukulaisten hoitoon ja kävelimme vielä 5 km Hatsinaan. Komendantin toimisto oli suljettu siltä päivältä, joten jouduimme nukkumaan odotushuoneen lattialla 20 muun ihmisen kanssa. Virolainen SS-sotilas toi hauskuutta joukolle pyytämällä ketä tahansa naisista vapaaehtoisesti viettämään yön hänen kanssaan. Ei tepsinyt, ei ollut ottajia...

Seuraavana aamuna saimme paperimme kuntoon ja palasimme Kokkolaan.

Sukulaisemme auttoivat meitä asettumaan kodiksi. Oli tungosta, mutta tulimme hyvin toimeen keskenämme. ”Sopu sijaa antaa.”

Saksalaiset eivät jättäneet meitä rauhaan. Seuraavana aamuna joukko upseereja ja aliupseereja tuli sisälle. He tarkastelivat huolellisesti meitä kaikkia ja sitten keskittyivät isään. Eräs aliupseeri rupe si tarkoituksellisesti astumaan hyvin ras kaasti isän varpaille, ikään kuin vahingoittaakseen häntä. Hän jatkoi, kunnes isä huusi kivusta. Me muut siviilit olimme ihmeissämme. Miksi saksalainen teki niin? Näytti kuin hän olisi tahallaan haastanut isää tappeluun, mutta isähän olisi ollut hullu ryhtyessään moiseen. Saksalaiset keskustelivat keskenään jotakin, mitä me emme ymmärtäneet. Seuraavaksi he veivät isän mukanaan ja panivat hänet vartioon toisella puolella tietä olleeseen saunaan. Me olimme kaikki täysin ymmällä ja myös peloissamme sekä isämme että omasta puolestamme. Aikovatko he hirttää isän aamulla? Mistä syystä? Vein illalla isälle leipää ja maitoa. Vartija sall i sen. Isä pyysi meitä olemaan rauhassa. ”Kyllä asiat selviävät huomenna”, hän sanoi. Mutta miten?

Seuraavana päivänä saksalaiset toivat tulkin. Isää kuulusteltiin pitkään ja sitten hänet laskettiin vapaaksi. Tulkki ei kertonut miksi tämä kaikki tapahtui. Myöhemmin arvelin, että synnä oli isän pomppatakki, joka muistutti hieman venäläisten merisotilaiden takkia. He epäilivät isän olevan merisotilas, vaikeivät kengät (eivät olleet kovakärkiset), ikä ja pitkä tukka (venäläissotilaiden tukka oli aina leikattu lyhyeksi) sitä epäilystä tukenee.

Viikkoa myöhemmin kuulimme huhun, että jotkut kyläläiset olivat onnellisesti päässeet palaamaan takaisin kotikylään. Koska silloin olimme varmoja, että

saksalaiset voisivat valloittaa linnan milloin vain halusivat, oletimme rintaman edenneen niin, ettei Kurkela enää ollut sotavyöhykkeellä. Toiset kyläläiset Kokkolassa pyysivät isää hakemaan Hatsinan komendantilta lupaa palata takaisin.

Isä sai Judentsin perääntymisajan ystävänsä, hiukan yksinkertaisen Hennulan Simo Taskisen tulemaan mukaan. Kun isä esitti kyläläisten pyynnön komendantille, saksalainen suuttui silmittömästi, repi isän rekisterikortin ja heitti isän ja Simon piikkilangalla ympäröityyn, hyvin vartioituun sotavankileiriin venäläisten sotavankien joukkoon.

Kun miehet eivät palanneet pariin päivään, muut kyläläiset noin vain jättivät Kokkolan ja menivät takasin Kurkelaan. Me ja Hennulat jäimme jäljelle kovasti huolissamme ja ihmeissämme siitä missä miehet olivat ja mitä ja mistä saisimme asiasta selvän. Kokkolan kylänvanhin ei ollut erityisen kiinnostunut auttamaan.

Äiti aikoi ottaa minut mukaansa ja mennä itse Hatsinaan komendatuuriin tiedustelemaan heistä, mutta sitten Simo palasikin. Hän kertoi mitä oli tapahtunut ja sitten sanoi: ”En tykännyt olla vankileirissä ja päätin lähteä sieltä pois. Kun vartija huusi minulle, en pysähtynyt ennen kuin hän nosti kiväärinsä ampuakseen. Näytin sille rekisterikorttini, sanoin olevani ’Finski’ ja hän antoi minun mennä.”

Ainakin nyt tiesimme mitä isälle oli tapahtunut. Mutta miten voisimme auttaa häntä? Saksalaisista ei olisi mitään apua, sillä he olivat äkkipikaisia ja voisivat tehdä mitä tahansa kyselijällekkin. Kielitaidottomina emme voineet esittää asiaamme kenellekään. Tulkkeja, erityisesti suomenkielisiä, oli mahdotonta löytää. Emme keksineet mitään ratkaisua, vaikka huoli oli aina mielessämme. Hennulat ja kaikki muut naapurimme olivat jo palanneet Kurkelaan. Raskain miehin teimme samoin.

Muistelmat jatkuvat seuraavassa numerossa.

FST:n Inkerinmaa-ohjelmasarja

Ella Ojala

Olen katsellut Inkerinmaa-ohjelmaa, joka on tullut FST-kanavalta viisi kertaa peräkkäin torstaisin klo 21 ja uusintana lauantaisin klo 17. En tiedä kenen toimesta ohjelma on alkuun pantu. Ohjelmista neljä ovat olleet hieman sekavia, on nypitty liian suuresta aiheesta pala sieltä, toinen täältä. Vasta viimeinen, viides kerta ohjelmasta on ollut selkein ja paras. Se kertoi Ruotsiin paenneista inkeriläisistä.

Sodan loppuvaiheessa Suomeen tuotiin 63 000 inkerinsuomalaista. Rauhansopimuksessa Neuvostoliitto vaati kansalaisiaan takaisin. Kahdeksantuhatta

inkerinsuomalaista uhmasi Neuvostoliiton vaatimuksia, ja neljä tuhatta heistä pakeni välittömästi Ruotsiin. He uhmasivat kaikkia vaaroja ja läpi myrskyävän merimatkan saivat Ruotsissa turvan. Heidän kohtaloistaan kertoi juuri FST:n viides ohjelma.

Suuresti jännittyneenä olen odottanut koska puhutaan niistä rohkeista neljästä tuhatta inkerinsuomalaisesta, jotka kaikkia pelkoja uhmaten jäivät Suomeen. Turhaan. Mitään ei puhuttu niistäkään inkeriläisistä, jotka jo yhden omakohtaisen karkotuksen olivat kokeneet Neuvostolii-

tossa, entisen Suomen Kannaksen Inkerin rajan lähikätkijien karkotuksista v. 1936.

Nyt en tarkoita kulakkeja, joita vietii v. 1930 alussa karkotettuina Siperiaan, Kuolan niemimaalle ja Keski-Aasiaan, jossa myös perheen päät vangittiin välittömästi. Tämä kaikki on jätetty hyvin vähälle huomiolle. Sen sijaan kerrotaan enemmän v. 1937 vangituista ja teloitetuista Levashovoon haudatuista. Onneksi heidän hautapaikoistaan saatiin tietää, mutta tuhansien ja taas tuhansien inkerinsuomalaisten hautapaikoista ei koskaan saada tietää mitään. Tällaisissa tuntemattomissa haudoissa lepäävät minun lukuisat omaiseni ja isovanhempani.

Ne rohkeat kahdeksantuhatta, jotka jäivät Suomeen, Neuvostoliiton ja Suomen Valpaa uhmaten ja joista puolet pakeni Ruotsiin, koska heillä oli jokin erikoinen syy paeta, olivat palvelleet Heimopataljoonassa, tai oli poika, veli tai jopa isä ollut Suomen tai Saksan armeijassa. Heillä oli konkreettinen pelko. He tiesivät mikä heitä odotti Neuvostoliitossa ja siksi he kaikkia vaaroja uhmaten pakenivat Ruotsiin.

Mutta me neljätuhatta uhkarohkeita inkerinsuomalaista jäimme kaikkia vaaroja uhmaten esi-isiemme maahan Suomeen, jossa ihmiset puhuivat samaa kieltä, joilla oli samanlainen kulttuuri kuin itsellämmekin.

Sitä ryöpytystä, sitä pelkoa emme osanneet ennakoita, joka osaksemme koitti. Meitä höykytettiin nimismiehen kansliaan ilmoittautumisella säännöllisesti ja joka kerta kun sinne pääsimme, sydämemme hakkasi kuin aikapommi: Nyt tulee käsky palata Neuvostoliittoon.

Olen ainoa kirjailija, joka on asunut Leningradin molemmilla puolilla, sekä Suomen rajalla, että Itä-Inkerissä. Kos-

ka Pohjois-Inkeri hävitettiin lopullisesti jo v. 1936 ja jouduin vanhempieni kera Sisä-Venäjäälle, josta kiitos viisaitten vanhempieni, passit takaisin saatuamme karkasimme heti siihen osaan Inkeriä, joka vielä ennen sotaa oli olemassa. Olimme siinä osassa Inkeriä neljä vuotta, kunnes saksalaiset valtasivat alueen. Sen jälkeen asuimme saksalaisten miehityksen vallan alaisina, kunnes Saksan armeija alkoi murtua ja meidät tuotiin Viron kautta Suomeen.

Tästä kaikesta olen kertonut muistelmamaaneissani. Olin ensimmäinen, joka onnistui pitkän odotuksen jälkeen saamaan kirjani julki, sillä Suomikin vaikei meistä siihen saakka kunnes **Gorbatschov** julisti Neuvostoliitossa *glasnostin*.

Olen katsellut kaikki Inkeristä lähetetyt ohjelmat ja olen pahoillani, että Inkeri on ollut niin rautaesiripun sulkema, ettei sieltä ole juuri valokuvia rauhan ajalta. Nyt esitetään **Antti Hämäläisen** sotaajalta otettuja kuvia *Kadonnutta Inkeriä* toisintona, kun muuta ei ole.

Aivan kuin se ryysyihin puettu poika olisi Inkerin malli-mannekiinipoika. Eivät ihmiset ymmärrä miten altaalle kansa joutui, kun ehkä viimeiset vaatteet oli joidenkin vaihdettava leipään. Lapset kasvoivat, kangasta ei ollut. Kauppoja ei ollut. Eivät filmissä esitetyt mökit kuvaa kaikkia Inkerin taloja. Inkerissä oli Neuvostoliiton pula-ajasta huolimatta vielä paljon kauniitakin omakotitaloja, vaikka sodan kiiriessä halki Inkerin useimmat talot paloivat (meidänkin siellä hankkimamme omakotitalo). Lasit särkyivät useammista taloista ja ne oli paikattu säikeillä, mikäli talossa ei asunut saksalaisia, jotka kattoivat koko ikkunan yhdellä suuremmalla lasilla. ①

Hieno sulautumisprosessin kuvaus

...ehkäpä nykymarkkinoiden kiinnostavin on bengalilaisen **Hjumpa Lahirin** kahdeksasta pitkästä novellista koostuva, **Kersti Juvan** suomentama kokoelma *Tuore maa* (kirjakauppahinta n. 32 e) Sen novellit käsittelevät Yhdysvaltoihin asettuneiden, hyvin koulutettujen bengalilaisperheiden juurtumista uuteen maahan, ja takakannen tekstiä siteeraten ”hienovaraisella yksityiskohtien ja arjen kuvauksella Lahiri tavoittaa jotain yleismaailmallista perhesuhteista, sukupolvien välisestä kuilusta ja omaan elämään sopeutumisen vaikeudesta.”

Suurin pintaan nouseva asia on kysymys siitä, onko avioliitto järjestetty vai ei, mutta tekijä välttää tässäkin kysymyksessä jyrkkää kannanottoa pyrkien esittelemään molempien tapojen hyvät puolet.

Uskonto ja sen erot tulevat esiin vain välillisesti, tapakulttuurin osina. Bengalilaiset tuntuvat hyväksyvän mukisematta amerikkalaiseen joulunviettoon liittyvät rituaalit: kuusen, lahjat, sen ihmeemmin niiden alkuperää ei selvitetä. Merkittävä tapakulttuurin ero on suhde alkoholiin: kun Intiassa sitä viljellään varsin vähän, Yhdysvaltoihin tulleet bengalilaiset näyttävät siemailevan viskiä hyvinkin rutinoidusti.

Kaiken kaikkiaan Lahirin teoksen luettuaan tulee ajatelleeksi, että inkerin-suomalaisen paluumuuttajien on varmaankin mentaalisesti paljon helpompi sulautua suomalaiseen kulttuuripiiriin kuin intialaisten USA:n kaikkien kulttuurien valtaisaan sulatusuuniin.

Toivo Iho

P.S.

Niinhän siinä kävi että himolukija, tykäsyttyään Hjumpa Lahirin edellä referoituun teokseen, sai kun saikin kirjastosta varsin pian lukeakseen saman tekijän kaksi aiempaa kirjaa, v. 2001 ilmestyneen novellikokoelman *Tämä siunattu maa* sekä *Kaima*-nimisen, v. 2005 ilmestyneen romaanin.

Kaikki Lahirin teokset, taitavan Kersti Juvan kääntäminä, käsittelevät Yh-

dysvaltoihin muuttaneiden intialaisten sulautumisprosessia identiteettiongelmien kaikkineen. Kun edellä kirjoitin tuoreimman teoksen rekisteröineen uskontojen eron vain viitteellisesti, ensimmäisen novellikokoelman niminovelli käsittelee tätä aihealuetta juurta jaksan.

Hjumpa Lahiri on saanut vastaanottaa novellikokoelmistaan useita kirjallisuuspalkintoja - eikä syyttä. ☉

TAPAHTUMA-KALENTERI

Ilmoittajille

Niitä järjestöjä, jotka ilmoittavat tulevista tilaisuuksistaan lehdessemme, ja jotka lähettävät aineiston lehdelle sähköpostina, kehoitetaan vaatimaan lukukuittaus. Näin vältetään kiistat siitä, onko aineisto toimitettu ajoissa vai ei.

Turun seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Bessedä-hetket jatkuvat *Palvelupisteessä* joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13.00 Irma Kapasen vetäminä. Tervetuloa viettämään teetehkeä vapaan keskustelun merkeissä.

Hallitus kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä maanantaina kello 16.30 *Palvelupisteessä*, Uudenmaankatu 1. Jos teillä on asioita, joita haluaisitte hallituksen käsittelevän, ottakaa yhteyttä hallituksen jäseniin tai *Palvelupisteeseen*.

Hyvinkään Inkeri-kerhon tapahtumia

Hyvinkään Inkeri-kerho ry. kokoontuu seurakunnan aulakahviossa *Hämeenkatu 16* keväällä kuukauden 1. sunnuntai kello 14.00 seuraavasti:

5.4.2009 kerho (Ohjelma ilmoitetaan myöhemmin)

3.5.2009 kerho (Ohjelma ilmoitetaan myöhemmin)

Muuta toimintaa:

26.7.2009 Retki Inkerinsuomalaisten kesäjuhlaan Lahden Joutjärven kirkolle.

22.8.2009 Retkipäivä Sääksiin seurakunnan leirikeskukseen

Tiedustelut Irja Pelkonen, inkerikerho@gmail.com tai puh. 040 550 5712.

Lahden seudun Inkeri-kerhon tapahtumia

Kokoontumiset joka kuukauden toisena maanantaina *Lutherinkirkossa, kirkon kahviossa*.

Inkeriläisten kesäjuhlat järjestetään *Joutjärven kirkossa* sunnuntaina **26.7.2009**. Saarnaa Arvo Survo, pääjuhlan juhlapuheen pitää Leino Hassinen. Tarkempia tietoja ohjelmasta myöhemmissä lehdissä.

Kerhoilloista ja kokouksista tiedusteluihin vastaa Maria Lahti, puh. 0400 841 741.

Inkerikuoron harjoitukset jatkuvat

keskiviikkoisin klo 16.45–18.30

*Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänseläntie 1, 00610 Helsinki*

Kuoroa johtaa Evelin Ojalo. Uusia laulajia toivotaan kuoron riveihin kaikkiin ääniin.

Seukot

Tiedustelut: Pirkko Huurto
Puh. (09) 783 391 tai 0400 748 318

*Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänseläntie 1, 00610 Helsinki*

Helsingin seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Tiedustelut Toivo Tupin
puh. 040 578 3894

*Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki*

Inkerikeskuksen tapahtumia

www.inkerikeskus.fi
*Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki*

Inkerin kulttuuriseuran tapahtumia

23.4.2009 Haaveena vapaa Inkeri - Aino Mälkönen - sotilas, neiti

Kevään viimeisessä Kulttuurikahvilassa kirjailija Leena Laulajainen kertoo tädistään, Viron vapautusarmeijan ainoasta naissovitilasta. Kokoonumispaikka Familia-Clubin tiloissa osoitteessa *Vilhonkatu 4 B 15*, 3. krs klo 16.00–18.00.

Kevätretki Tallinnaan huhtikuussa

Kulttuurikahvilan kevätretki Tallinnaan, jossa tutustutaan Inkerin kulttuuriseuran ja Tallinnan suomalaisen seurakunnan yhteisessä potuskapajassa syntyneisiin muistotyöryhmiin ja kevytsavitoihin. Näyttelyn avajaiset ovat **3.4.2009** *Suomi-Instituutissa*.

Ompeluseura

Ompeluseuran kokoontumiset jatkuvat Koivussa ja tähdessä *Mäkelänkatu 18*:ssa parillisten viikkojen torstaisin klo 14.00.

Ensimmäisellä tapaamisella suunnitellaan kevään ohjelmaa ja erityisesti sitä mitä upeaa pienistä tilkuista voi väkertää. Mietintämyssyissä on myös Olga-nuken synnyttäminen.

Keravan paluumuuttajat

Vuonna 2009 tapaamiset jatkuvat Talkoorenkaan tiloissa *Aleksis Kiventie 18*:ssa tiistaisin **14.4.** ja **19.5.2009** klo 15.00–17.00.

MATKAT

Vatjalaisten praasniekka ja Inkerinmaa 9.7.–12.7.2009

Vatjalaisia on jäljellä enää kourallinen Inkerimaan länsiosissa Laukaanjoen suulla. Vatjalaiset ovat heränneet vaalimaan haurasta kulttuuriaan. Tärkeä tapahtuma on heinäkuussa Luutsassa vietettävä praasniekka. Pääset mukaan praasniekkaan Inkerin kulttuuriseuran matkalla.

Alustavan matkasuunnitelman mukaan lähdemme 9.7. (huom. ennakkotiedoista muuttunut lähtöpäivä) aamulla Tallinnaan ja ylitämme Venäjän rajan Narvassa. Tutustumme menomatalla Länsi-Inkerin maisemiin. Illalla majoitumme Volossovan alueella Villa Inkerin palvelutalon remontoituun Paronintaloon. Palvelutalossa on mahdollisuus tavata inkeriläisimmuja. Perjantaina tehdään retki Puskiniin ja Palvovskiin ja lauantaina on Vatjan praasniekkojen vuoro. Kotiin ajetaan Karjalankannaksen ja Viipurin kautta. Matkanjohtajana puheenjohtaja Helena Miettinen.

Matkan alustava hinta on 380 euroa (400 euroa kahden hengen huoneessa). Inkerin kulttuuriseuran jäsenet 360 ja 380 euroa. Hinta edellyttää 20 matkustajaa. Se sisältää laiva- ja bussimatkan, majoituksen ja puolihoiton Villa Inkerissä sekä ohjelmaan kuuluvat retket. Lisäksi tulee ryhmäviisumin kulut noin 42 euroa.

Ilmoittautumiset Inkerin kulttuuriseuraan joko sähköpostitse koivujatahti@inikeri.com tai puhelimitse Tytti Piroselle puhelin 050 5290 756.

Matka Petroskoin uuden kirkon vihkiiäisiin 4.9.–8.9.2009

Petroskoin uusi suomalainen kirkko vihittään käyttöön 6.9.2009. Inkerin kulttuuriseura tekee matkan vihkiiäisiin suomalaisella bussilla. Menomatalla yövytään Sortavalassa ja takaisin ajetaan Pietarin kautta.

Matkan hinta on noin 400 euroa ilman viisumikuluja. Viisumin hinta on noin 45 euroa. Tarkka hinta selviää, kun saamme hotelleista vahvistetut hintatiedot. Ennakkovarauksia voi jo tehdä kyytiin pääsyn varmistamiseksi joko sähköpostitse koivujatahti@inkeri.com tai puhelimitse Tytti Piiroselle puhelin 050-5290 756

Matka Inkerin juhannusjuhille Taaitsaan 19.–22.6.2009

Venäjällä Taaitsassa vietetään inkeriläisten juhannusjuhlaa lauantaina 20.6.2009. Inkerin kulttuuriseura järjestää sinne ”ren-gasmatkan”. Menomatka tapahtuu Star/Superstar -laivalla Helsingistä Tallinnaan, ja sieltä suomalaisella bussilla Narvan kautta Inkeriin. Paluu tapahtuu maitse Pietarin kehätietä ja Viipurin kautta. Majoitus on kahtena ensimmäisenä yönä Kikkeris-sä Villa Inkerin *juuri remontoidussa* palvelutalon vierastalossa, kolmantena yönä Kelton koulutuskeskuksessa.

Matkalle lähdetään perjantaina 19.6.2009 klo 7.30 Länsisatamasta. Helsinkiin saavutaan maanantaina 22.6. klo 21:een mennessä.

Matkan hinta on jäsenille 350 € ja muille 370 €. Hintaan sisältyvät laiva- ja bussimatkat, majoitus, aamiaiset ja iltapalat. Lisäksi tulevat viisumikulut, 43 €.

Tutustumiskohteita ja pieniä poikkeamia matkareitistä on mahdollista järjestää osanottajien etukäteen esittämien ehdotusten pohjalta.

Ilmoittautuminen matkan johtajalle Alina-Sinikka Saloselle (puh. 040 743 7042) sähköpostilla a-s.salonen@pp.inet.fi tai kirjeitse Muinaislinnantie 1 B 12, 00950 Helsinki. Ilmoittautuessa mainitaan nimi, syntymäaika, kansalaisuus, osoite ja puhelinnumero sekä mahdolliset reittitöiveet. **Ilmoittautumisaika päättyy 16.4.**

Tallinnan laulujuhlat 3.–5.7.2009

Suuren kiinnostuksen vuoksi on paikkojen lukumäärää lisätty. Ilmoittautumisia otetaan vastaan niin kauan kuin paikkoja riittää.

Tulevana kesänä on Tallinnassa maailman suurimmat laulu- ja tanssijuhlat, joita on järjestetty vuodesta 1934 alkaen joka viides vuosi. Tällä kertaa teemana on **Yhdessä hengittäminen**. Nimi viittaa virolaisten haluun vahvistaa maansa kansallistuntoa. Ohjelmassa on ensimmäistä kertaa kaksi erilaista laulukonserttia, molemmat suurella laululavalla. Kalev-stadionilla pidettävien tanssijuhlien teemana on **Meri ja Viron synty**.

Ohjelmatarun on seuraava:

Perjantai 3.7.

- Helsinki-Tallinna Star/Superstar klo 10.30–12.30
- Majoitus Hotel City Portus, Uus Sadama str 23 (alle 500m satamasta)
- Laulujuhlakulkueen seuraamista klo 14 alkaen (alkaa Vapauden aukiolta)
- Kuljetus tanssijuhlille klo 18
- Tanssijuhlat klo 19
- Kuljetus hotelliin juhlien jälkeen

Lauantai 4.7.

- Aamiainen
- Kuljetus laululavalle klo 18
- Laulujuhlien 1. konsertti klo 19
- Kuljetus hotelliin konsertin jälkeen

Sunnuntai 5.7.

- Aamiainen
- Huoneiden luovutus ja tavaroiden siirto bussiin klo 12
- Kuljetus laululavalle klo 13
- Laulujuhlien 2. konsertti klo 14
- Kuljetus satamaan konsertista suoraan
- Tallinna-Helsinki Star/Superstar 21.00 –23.00

Matkan hinta 155 € /h/2hh jäsenille ja 175 € /h/2hh muille, sisältää edellä mainitun ohjelman (laivamatkat, hotelli aamiaisineen, kuljetukset juhlapaikoille ja

konsertti- ja tanssijuhlat liput). Yhdenhengen huoneen lisämaksu on 43 € /2yötä. Lapsihinnoista voi kysyä matkan johtajalta.

Vastuullinen matkanjärjestäjä on virolainen Baltic Express Tours.

Ilmoittautuminen ja tiedustelut matkan johtajalle Alina-Sinikka Saloselle, puh. 040 743 7042, a-s.salonen@pp.inet.fi. Ilmoittautumisen yhteydessä tarvitaan osoite- ja puhelintietojen lisäksi syntymäaika (laivayhtiötä varten).

Konserttien ja tanssiesityksen ohjelmaan voi tutustua viroin kielellä seuraavissa linkeissä:

- http://laulupidu2009.laulupidu.ee/est/las_kolab!/
- <http://tantsupidu2009.laulupidu.ee/est/tantsud>

Larin Paraske (1833-1904)

PARASKEN LAULUT

TARJOAMME TEILLE
PARASKEN LAULUT
-NIMISTÄ LAULUESITYSTÄ
OHJELMANUMEROKSI
ERILAIISIIN TAPAHTUMIIN
JA JUHLALLISUUKSIIN.

VIISI LAULUA sisältävä, noin kymmenen minuuttia kestävä esitys sopii esimerkiksi tilaisuuksiin, jotka liittyvät Karjalaan, Kalevalaan, inkeriläiseen runoperinteeseen ja suomalaisen kansanperinteeseen.

ILIA KALIOUJNOV-SALMISEN säveltämän laulusarjan esiintyjinä ovat sopraano **SARI SAVUNEN** ja harmonikkataiteilija **KAROLIINA PAUNONEN**. Esitys koostuu seuraavista lauluista: Meri meillä näkky, Ei pie surra sulhasii, Mis ne lapset lauleloot, Oishan yöllä ystävii ja Yhäten ikä kulluu.

Larin Paraske oli lahjakas ja kuuluisa pohjois-inkerialainen runolaulaja, joka syntyi Lempaalassa ja kuoli Metsäpirtissä, mutta vietti myös suuren osan elämänsä

tään Porvoossa. Eloisa ja sitkeä karjalaisnainen toimi yli viidenkymmenen pietarilaislapsen sijaisäitinä, ja teki elantonsa eteen myös raskasta työtä veneenvedossa Taipaleenjoella.

Laulusarjamme on kunnianosoitus Larin Parasken elämäntyölle ja vahvoille naisille.

Neuvottelemme esityspalkkiosta tilaisuuden mukaan.

Ystävällisin terveisin,

Sari Savunen
gsm (0)50 566 8065
sari.savunen@gmail.com

Sopraano Sari Savunen ja harmonikkataiteilija Karoliina Paunonen tulkitsevat Larin Parasken runoita vanhoilla kappaleilla.

LEVITÄ INKERI-TIETOA

Kirjallisuutta

Arvo Survo

Itku Inkerille, 17 €

Hellin Suominen

Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €

Ella Ojala

Pitkä kotimatka, 14 €

Pelastunut albumi, 22 €

Ensimmäinen kevät, 16 €

Ella Ojala

Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €

Aleksander Störgren

Mutkainen tie vapauteen, 10 €

Pekka Nevalainen

Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €

Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)

Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €

Heikki Seppänen

Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €

Maria Ripatti

Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €

Saimi Tuukkanen

Elämäni helminauha 5 €

Kalevalaseuran vsk 69-70

Inkerin teillä, 11,50 €

Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €

E. Pärnänen

Antti Kivekäs I-II, 9 €

Mikko Savolainen

Inkerinmaa, 33,50 €

Aatu Savolainen

Suomalainen sissisodassa, 15 €

Lars Krifors

Oli onnistuttava, 15 €

Juho Häkkinen

Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €

Sverigesingermanländarnas historia 24 €

Lassi Saressalo

Inkeri, 3,5 €

Jouko Sihvo

Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €

Albert Pettinen

Lauluja koululaisille, 4 €

Albert Pettinen

Lauluja sekakuorolle, 6 €

Lauri Santtu

Murrejuttuja, 2,50 €

Lilja Kuivanen Toim.

Inkerin vuotuisjuhlat 2003, 20 €

Tapani Nokkala

Paavo Räikkönen Inkerin mies, 25 €

Jouko Sihvo toim.

Inkerinsuomalaisen kohtalo 20 €

Äänilevyjä

Inkerikuoron uusi

Minä tyttö -CD 10 €

Inkerikuoro

Nouse Inkeri ym, 2,50 €

Kasetteja

Arvo Survo

Omall maall, 9 €

Karttoja

Inkerin kartta

vuodelta 1933, 12 €

Inkerin uusi kartta

vuodelta 1992, 10 €

Kylä- ja tiekartta

Keski-Inkeri, vuodelta 1993, 10 €

Inkerin pöytälippu

(satiinia) + salko marmorijalustalla 18,50 €

Inkerin pöytälippu

(polyesteria) + salko marmorialustalla 15 €

Inkerin pöytälippu

(polyesteriä), 8 €

Inkerin pöytälippu

(satiinia), 10 €

Adressi

surunvalitteluun, 7 €

Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta

puh. 09 - 2733 225

Inkerin satulipas (**Miettinen, Uusma**) 17 €

Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva.

Inkerin lasten oppikirja. 5 €

Kalevala. Suomeksi ja venäjäksi.

Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 20 €

Miettinen, Helena.

Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntapaileesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 5 €

Miettinen & Joganson.

Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €

Monahof, Ania.

Kärsimyksen pyhät kyneleet. 13 €.

E. Pärnänen.

Antti Kivekäs I-II 5 €

Sava, Inkeri & Miettinen, Helena.

Liljan kuva kutsuu. 15 €

Inkeriläistä kansanmusiikkia

Röntyskät. Piirileikkilauluja

Inkerinmaalta 7,5 €

Voutilainen Paavo: Runoja 12 €

Vainikka & Miettinen: Iloinen Inkeri 15 €

SUUR-SYNTY KIESUS

Korpikansan Survon Arvon kertomana 28 €